

เทศน์เช้า วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๖๙

พระอาจารย์สงบ มนสฺสฺสโนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมเพื่อหัวใจของตน ให้มันมีความปกติสุขใจ

ความยุติธรรมๆ เราเรียกร้องความยุติธรรม โลกก็เรียกร้องความยุติธรรม แต่กิเลสกับธรรมมันไม่มีความยุติธรรมในหัวใจของตนใจ

เวลาเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัตินะ ถ้าจิตมันสงบระงับขึ้นมา มันมีความสุขของมัน สุดท้ายแล้วมันคลายตัวออกมา กิเลสมันก็เหี่ยวย่นทำลาย มันไม่มีความยุติธรรมใจ มันเบียดมันเบียดกัน

ถ้ามันเบียดมันเบียดกันนะ เรามีสติปัญญา สติสามารถยับยั้งอารมณ์ความรู้สึกที่มันทุกข์มันยากได้อารมณ์ความรู้สึกที่มันทุกข์มันยากใจ มันสะเทือนใจ มันค่อยๆเอ้าขึ้นมาคิดอยู่ตลอดเวลา

ถ้ามีสติปัญญา มันเท่าทันความคิดของตน เรื่องอย่างนี้มันคิดแล้วคิดเล่า แล้วถ้ามันมีสติปัญญานะ บุพเพนิวาสานุสติญาณ ถ้าเราค่อยๆไปถึงอดีตชาติที่เราสร้างสมมา มันยิ่งจะเศร้าหมองยิ่งกว่านี้

ถ้าเรามีสติปัญญา เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนปัจจุบันธรรมๆ

ปัจจุบันธรรมคือปัจจุบันนี้ สิ่งที่ทำมาแล้วที่มันดีงาม สิ่งนั้นเราปลื้มใจ สิ่งใดที่ทำมาแล้วมันเสียใจๆ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งใดที่ทำแล้วเสียใจ ร้องไห้คร่ำครวญ สิ่งนั้นไม่ดีเลย

แต่ทำไมทำละ

ทำเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ทำเพราะขาดสติไง แต่ถ้ามีสติปัญญา มันจะยับยั้งของมัน แล้วสร้างคุณงามความดีๆ

คุณงามความดี เราให้คุณงามความดีกับหัวใจของตน นั่งสมาธิ ทำให้มันสงบสุขขึ้นมา

รดน้ำพรวนดิน ต้นไม้มันเติบโตขึ้นมา เรายังภูมิใจเลย ถ้าหัวใจมันปกติสุข เรายังภูมิใจใหญ่ หนึ่ง ภูมิใจด้วย ได้ลิ้มรสของธรรมด้วย ได้มีดวงตาเห็นธรรม เห็นสติ เห็นสมาธิ เห็นปัญญาในพระพุทธศาสนา มันตื่นเด่นๆ ตื่นเต้นแล้วมันก็หลุดไม่หลุดมือจากเราไป เราก็กักกัดของเราอีก เริ่มต้นของเราอีก ทำชานาญในวิธีให้เป็นสมบัติของตน

ปัจจัยตั้ง สันติภูมิจิโก เป็นสมบัติของเขา อริยทรัพย์ๆ มันเป็นสมบัติของใจดวงนั้นที่ขุดคุ้ยค้นคว้าหาขึ้นมาได้ ถ้ามันหาขึ้นมาได้ มันก็เป็นสมบัติของหัวใจดวงนั้น

ไอ้เราก็กังขั่นหู พุดจนชินปาก หัวใจมันมีติด

เราก็กักกัดของเราใจ กักกัดของเราเพื่อความปกติสุขของเราใจ

ทำทานร้อยหนพันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง มีศีลบริสุทธิ์ร้อยหนพันหนไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนึ่ง ทำสมาธิได้ร้อยหนพันหนไม่เท่ากับเกิดปัญญาขึ้นมารอบหนึ่ง

ปัญญาจากภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากความมหัสจรรย์ ไม่ใช่ปัญญาจากตำรา ปัญญาวิจัย ปัญญาขุดค้น เขาทำวิจัยแล้ว มันน่าเชื่อถือ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวิจัยฆ่าพญามารตายไปต่อหน้าต่อตา จนมารคร่ำครวญร้องให้ไปฟ้องลูกสาว ความโลภ ความโกรธ ความหลง ไม่วิจัยหรือ ยิ่งกว่าวิจัยอีก ปัจจัยตั้ง สันติภูมิจิโก แต่เราทำไม่ได้

ไอ้ที่ท่าๆ กันมันก็ไปปดมดเท็จ นี่ไง มันไม่ให้ความยุติธรรมกับใจของมันไง มันเลยได้ลิ้มรสของกิเลสที่มันล่อมันลวงใจ

แต่ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา อริยสัจมีหนึ่งเดียว ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ นิโรธ มหัสจรรย์ด้วยมรรค ๘ มันเป็นความมหัสจรรย์ มหัสจรรย์ในพระพุทธศาสนา ถ้าเรามีอำนาจขึ้นมา เพราะมันเป็นความมหัสจรรย์ในพระพุทธศาสนา มันถึงเป็นที่น่าเชื่อถือกราบไหว้บูชา

ไอ้พวกที่ล้มลุกคลุกคลานนะ แล้วถ้าไม่เป็นจริง สิ่งนั้นนะ มันก็รู้อยู่แก่ใจใจ เพราะอะไร เพราะมันสงสัย เพราะอะไร

เวลาผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติพิจารณากายๆ มันปล่อยแล้ว มันปล่อยแล้ว แล้วมันคืออะไร แล้วมันเป็นอย่างไร

แต่ถ้ามันสมุจเฉทปหาน มันขาด ดังแขนขาด ก็เลสมันขาดไปเลย

คนเรามันหนักอึ้ง แล้วมันละกิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันเบาหวิวขึ้นมา มันไม่รู้เลยหรือ เบาหวิวๆ เพราะอะไร แล้วเบาหวิวๆ มันพินขึ้นมาได้อีกหรือไม่

ถ้าไม่สมุจเฉทปหาน มันพินขึ้นมาชั่วคราวๆ มันพินขึ้นมาอีก แล้วพินขึ้นมาแล้วนะ สู้มันไม่ได้ด้วย เพราะมันรู้ทัน ครั้งที่แล้วผิดพลาดไป ให้เขาใช้ศีล ใช้สมาธิ ใช้ปัญญา ลบล้างจนเราเกือบเสียตัว คราวนี้เราเต็มที่แล้ว มันพลิกมันแพลง

การต่อสู้กับกิเลสในหัวใจของตน ครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัตินะ เวลาปัญญามันเคลื่อน โอ้โฮ! มันมหัศจรรย์ แล้วมันสนุกครึกครื้น ว่าอย่างนั้นเถอะ มันมีแพ้นั้นนะ แล้วเวลาแพ้นะ นั่งคอตกละ เพราะอะไร มันแพ้อยู่ข้างในใจ บอกใครได้ แล้วใครจะช่วยเหลือได้ เวลาพ่ายแพ้นะ นั่งคอตกละ

เวลาหลงตาทำนแล้วไง ทำนอดอาหาร อดอาหารแล้วมันภาวนาดีมากเลย แต่ถ้าไม่ฉัน มันก็จะตาย วันนั้นคำนวณดูแล้วว่าจะไปได้ เดินไปครึ่งทาง นั่งลงนะ เดินไม่ไหว โอ้โฮ! น้ำตา ร่วง เวลาแพ้ “เออ! มึงเอากูขนาดนี้นะ”

มึงคือใครละ

มึงคืออวิชชา คือพญามาร แล้วมันอยู่ในหัวใจของตน เราเคยชนะมัน ตอนอดอาหาร โอ้โฮ! มันผงั่วแล้ว มันมหัศจรรย์ แต่คนถ้าไม่กินข้าวมันก็ตาย ถ้าตายแล้ว กิเลสยังไม่ตาย มันน่าเสียดาย

คนมีสติมีปัญญา เห็นไหม อย่างนั้นคำนวณว่าเราอดจนกว่ามันจะพอเดินไปถึงที่
บิณฑบาตได้ ไปถึงครึ่งทางไม่ไหว นั่งลง น้ำตาไหลนะ “มึงเอาภูขนาดนี้นะ ถ้ากูมีกำลังขึ้นมา กู
จะไม่ไว้หน้ามึงเลย”

มันเหมือนกับนิยาย มันเหมือนกับเพื่อเจ้า แต่ถ้าเขาไม่เห็นของเขา เขาไม่รู้ของเขา เขา
จะรู้ได้อย่างไรว่าอะไรผิดอะไรถูก เขาไม่เห็นของเขา ไม่รู้ของเขา เขามีแพ้มันจะได้อย่างไร

เวลามันชนะขึ้นมา โอ้โฮ! มันมหัศจรรย์ แต่คนเรามันต้องมีปัจจัย ๔ ไร ชีวิตอยู่ได้ด้วย
อะไร อากาศ ออกซิเจน อาหาร มันต้องการอยู่แล้ว มันต้องการเพื่อรักษาชีวิตนี้ไว้ รักษาชีวิตนี้
ไว้เพื่อฝึกหัดปฏิบัติใจ เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เวลามันเจ็บช้ำน้ำใจ นั่งคอตก นั่งน้ำตาไหลอยู่
คนเดียวเท่านั้นนะ

เราเคยมี วงการพระ เวลากิเลสมันหลอกนะ ถ้ามึงเผาตัวมึงเองนะ มึงจะสำเร็จไปพร้อม
กัน แล้วมันก็จะจุดไฟเผาหลายที่ แล้วพระก็พยายามช่วยเหลือดูแลกัน แต่คนมันจะทำ เวลามัน
เผลอ ไปเผา ตาย แล้วมันสำเร็จไหม

มันเป็นไปได้อย่างไร ไฟเผานะ มันไม่ใช่ตบะธรรม มันเป็นพินเป็นไฟ เป็นอุณหภูมิจึงร้อน
ที่ทำให้เจ็บไข้ได้ป่วย ทำให้ผิวหนังลอกจนสิ้นชีวิตไป มันเป็นปัญญาตรงไหน มันเป็นมรรค
ตรงไหน แต่มันก็เชื่อใจ

เวลาคนที่เวรกรรมมันให้ผล มันคิดขึ้นมาอย่างนั้น วิตกขึ้นมาเอง โอ้โฮ! ถ้าเผาตัวเองนะ
จะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ไปเลย

ทั้งๆ ที่เป็นพระ เป็นนักปฏิบัตินะ แล้วพระเพื่อนๆ ก็ดูแลกัน ช่วยกันดับ ช่วยกันโหมน้ำว
แต่ถึงที่สุดแล้ว เพราะเราก็คเคยอยู่ในเหตุการณ์นั้นแหละ แต่สุดท้ายอยู่แล้วมันก็ต้องจากกันไป
พอมารู้ว่าพระที่เคยอยู่ด้วยกันถาม พระองค์นั้นเป็นอย่างไร

เผาตัวเองตายไปแล้ว

มันสังเวช ความเชื่อใจ นี่เวลากิเลสมันหลอก เราว่าทำอย่างนั้นจะดี ทำอย่างนั้นจะดี
แล้วดีไหม แต่ถ้าเราทำอย่างนั้นจะดี? โอ้โฮ! มันยุบยอบลงเลยนะ

เวลาเราวิตกวิจารณ์ เวลาเราทุกข์ยาก เวลาเราฟุ้งซ่าน อารมณ์เป็นอย่างไร เวลามันสงบ สุข โอ้โฮ! โอ้โฮ! มันเป็นอย่างไรรู้ได้ บ้างจัดตั้ง สันติภูมิโก เราทำได้

อาจารย์สอน อาจารย์เทศน์ นั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ ถ้าเราไม่เป็นๆ ก็สงสัย เอ๊ะ! เป็นจริงหรือวะ เอ๊ย! มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือวะ แต่พอมันไปนะ พอไปถึงบอก อาจารย์ สบตาจบ คำถามพูดคำเดียว ใช่หรือไม่ใช่ ถูกหรือผิด แล้วเป็นอย่างไรรู้

นี่ไง เวลาหลวงตาพระมหาบัว เวลาคนที่อวดอ้างว่าภาวนาเก่งไง

“อ้าว! ก.ไก่ ก.กา ว่ามา”

เราสะกด ก.ไก่ ก.กาไม่เป็น แล้วจะเขียนหนังสือเป็นไหม เราเขียนหนังสือไม่เป็น เราจะมีการศึกษาขึ้นมาได้ไหม

ก.ไก่ ก.กาว่ามา เริ่มต้นเขียนอย่างไร แล้วเริ่มต้นมันจะแบบว่ารวมคำอย่างไร แล้วเวลาเราจะเรียงความอย่างไร

คนเขียนหนังสือเป็น โอ้โฮ! เขาเรียงความ ฟังแล้ว โอ้โฮ! ลื่นเลย โอ้เรานะ กระโดดกระเดก ไปไหนมาก็ไม่รู้ เป็นไปไม่ได้

ก.ไก่ ก.กาว่ามา

เริ่มต้นจากพื้นฐาน มีสติปัญญาของเรา ถ้าพื้นฐานเราสกปรก ศิล ทุศีลนะ ถ้าเป็นฉนสมาบัติมันก็ส่งออกทั้งนั้นนะ ถ้าศีลสัมมาทิฐิถูกต้องชอบธรรม เวลามันสงบสุข สงบสุขโดยตัวของเราไง มันไม่มีอะไรคอยทิ่มคอยตำ ไม่มีอะไรคอยคู้คอยเขี่ย ไม่มีอะไรทำให้เราฟุ้งเราซ่าน

แต่กิเลส ที่กว่าเราจะพุทโธ เราจะใช้ปัญญาอบรมสมาธิ กว่าจิตมันจะสงบได้ มันต้องต่อสู้กับความลุ่มหลง ความไม่เข้าใจ นั่นคือพญามารทั้งนั้น แล้วเราก็ใช้สติปัญญา เห็นใหม่เหมือนทานข้าว

ไก่เขากินเนื้อ เขาไม่กินกระดูก อารมณ์ที่มันเข้ามา อะไรเป็นประโยชน์ อะไรเป็นโทษ เราพิจารณาของเราได้ เราแยกแยะของเราได้ แล้วเราวางของเราได้ ถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิ

ถ้าพุทโธๆ นะ บังคับ มันจะแฉลบ มันจะส่งออก มันจะคิด พุทโธๆ ให้มันกลมกลืนกัน แล้วพอมันต่อไปเรื่อยๆ ถ้ามันเป็นสมาธิปฏิภาณ พุทโธง่ายขึ้น พุทโธสมดุขึ้น ทั้งๆ ที่ไม่ต้องพุทโธ มันพุทโธเองเลยนะ มันท่องให้เลย ถ้ามันดีขึ้น มันดี มันมีน้ำใจ น้ำเลี้ยง น้ำปานกลาง น้ำท่วม มันสูง มันต่ำ จิตใจของคน

แล้วไม่ต้องไปเทียบใคร ใจเรา อย่าเทียบคนอื่น เภรกรรมของคนไม่เหมือนกัน คนอื่นเขา ทำอย่างไรแล้วดีงาม สาธุ อนุโมทนากับเอ็ง ไฉนที่ทำไม่ได้มันทุกข์มันยากนะ ก็เห็นใจ เพราะ เภรกรรม กรรมของใคร กรรมมันให้ผล มันปิดหูปิดตา

อย่างที่พูดให้ฟัง ที่ว่าเผาตัวเองตาย เราเห็นๆ กับตา เราอยู่ในเหตุการณ์หมดนะ เห็นมา ทั้งนั้น เวลามันให้ผล มันถึงกลัวใจ ไม่ใช่กลัวเขานะ กลัวกิเลสเรา ไฉ่โฮ! ถ้าวันไหนสติปัญญาเรา อ่อน ถ้ามันคิดขึ้นมาอย่างนั้นจะทำอย่างไร ถ้าสติเราไม่ดี เพราะมันรู้มันเห็นเขาแล้ว เขาทำไง เขาทำ เราทำบ้างไหม เขาดีใจ เราอยากดีกว่าเขาใจ แล้วดีของใคร

เราไม่ต้องการดีอย่างนั้น เราไม่ต้องดีให้ไฟเผา เราดีต้องมีตบะธรรม มีศีล มีสมาธิ มี ปัญญาแผดเผากิเลสในใจของตน

แล้วกิเลสมันวิ่งทางจุตุดนะ เวลาปัญญามันแก่กล้า มีกำลังของสมาธิ กิเลสมันหลบ หมดนะ แล้วมันโล่งมันโถง มันดีไปหมดนะ

อย่าเพลินนะ ถ้าเพลินนะ พอมันขลุกขลัก เดียวมันโผล่มานะ แล้วกระต๊อบแบนเลย แล้ว กว่าที่จะเอาคืนได้นะ ไฉ่โฮ! เจียนตาย

จะเอาคืนได้นะ ต้องอดนอน ต้องผ่อนอาหาร ต้องสู้กับมันเต็มที่ จนกว่ามันจะสงบได้

มันมั่นใจ มันใจในการประพฤติปฏิบัติ ถ้าเราถูกต้องชอบธรรม ผู้ที่ปฏิบัติธรรมสมควร แก่ธรรม ศีล สมาธิ ปัญญาต้องเกิดขึ้นกับใจดวงนั้นแน่นอน

แต่ที่เราทำกันอยู่ตอนนี้มันไม่ถูกต้องชอบธรรม มันเฉียงกระเท่เร่ มันอ่อนวอนขอ มันต้องการ ให้เป็น แต่เหตุมันไม่สมควรกับมัน มันไม่สมควรใจ อย่างเช่น เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ยอกๆ แยกๆ ทำอย่างนั้นนะ เด็กเล่นขายของดีกว่ามึง

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดเจ้บนะ

หมานะมันมี ๔ เท้า มันวิ่งไปวิ่งมาดีกว่าเอ็งเดินจงกรมอีก

เวลาอวดรู้อวดเก่งนะ ท่านบอกว่า ใ้งยิ่งกว่าหมาตาย หมามันตายแล้วมันไม่มีชีวิต มึงยังใ้งกว่ามันอีกนะ

เวลาท่านเหน็บเอาๆ ใ้อโฮ! มันถูกใจ จำมาจนเดี๋ยวนี

นี่เหมือนกัน หัวใจของเราแท้ๆ แต่ทำไมเราให้พญามาร ให้ซาตานมันบีบบีบีสไฟ

แล้วซาตานมันไม่ได้เอาอะไรมาหลอกเราหรอก มันเอาความคิดเรานะ มันเอาปมในใจเรามาขยายความ

ซาตานมันจะไปเอาเรื่องจักรวาลมาหลอกเรา เราก็ไม่ตื่นเต้น เพราะไม่ใช่สมบัติของเรา ใ แต่อะไรที่มันคาใจเรานั้นนะ มันจะเอาอันนั้นมาปลุกเร้า แล้วเราก็ อู้ฮู! คิดตามนะ สุดท้ายแล้วก็น้ำตาไหล ตีอกชกตัว เราเป็นคนมีเวรมีกรรม เราเป็นคนทุกข์คนยาก ตีอกชกตัว

กิเลสมันบอกว่ากูทำสำเร็จแล้ว แล้วก็หลอกมึงอยู่อย่างนี้ หลอกแล้วหลอกเล่า

มีสติปัญญาเท่าทันมัน อดีต อนาคต ปัจจุบันเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราทำทาน รักษาศีล แล้วเราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ

หลวงตาพระมหาบัวท่านยืนยัน เราทำบุญกุศลมากน้อยขนาดไหน มันเหมือนเชือก มันกันน้ำไว้ นั่นคือบุญกุศลของเรา จะเข้าใจ จะมีสติมีปัญญา ต้องฝึกหัดทั้งนั้น ต้องฝึกหัดภาวนา

เชือกมันกันน้ำไว้แหละ เหนือเชือกน้ำเต็มเลย ใต้เชือกมีแต่ความแห้งแล้ง บุญและบาป แล้วเราล่ะ บุญเราก็ทำ บาปเรารู้ แล้วจะฝึกหัดมากน้อยขนาดไหน

วันพระๆ ใ ตั้งใจ

เราตั้งแต่ฝึกหัดปฏิบัติมา เน้นย้ำทุกที วันพระไม่นอน วันพระ วันโกน เนสซชิกเลย แต่ถ้าวันธรรมดาก็ภาวนา แต่วันพระ วันโกนเป็นวันนักรบ เป็นวันที่เราจะต่อสู้กับกิเลสของตน วันพระ วันโกนนะ ทั้งคืน เต็มที่

เพราะเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีหนทาง มัคโค ทางอันเอก ฝึกหัดปฏิบัติให้เกิดอริยทรัพย์ขึ้นมาในหัวใจของตน

แล้วทรัพย์สมบัติของจักรวาลนี้มันมีค่าตรงไหน ไร้สาระ ถ้าใจเป็นธรรม เพราะธรรม รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง

รสในจักรวาลนี้ที่เขาแสวงหากันนี้ ธรรมะเหนือ ธรรมะมีคุณค่ามากกว่า แล้วเราทำไมไม่หาสิ่งที่ดีที่สุดให้กับชีวิตของตน เอวัง